

Podaci preuzeti iz monografije:

60 godina Farmaceutskog fakulteta u Beogradu 1945–2005

autori: prof. dr Mirjana Medenica i prof. dr Darko Ivanović

Prof. dr Sreten Šljivić

Sreten Šljivić rođen je 1. maja 1899. godine u Rabrovici kod Valjeva. Do početka Prvog svetskog rata završio je osnovnu školu i četiri razreda gimnazije u Šapcu i Beogradu. Sa srpskom vojskom se 1915. godine povlači preko Albanije na Vido i Krf, a zatim na lečenje u Afriku, gde je ostao do kraja 1917. godine. Tu je pohađao Licej, a zatim Srpsku školu St. Jean pored Nice, gde je maturirao 1919. godine. Iste godine po povratku u zemlju upisao je studije fizike na Filozofskom fakultetu, nakon čega je postavljen za nastavnika gimnazije u Senti 1922. godine. Te godine izabran je za asistenta. Kao stipendista francuske vlade i našeg Ministarstva prosvete 1924. godine odlazi u Nansi na usavršavanje, gde je doktorirao 1926. godine odbranivši doktorsku disertaciju *Contribution à l'étude des piles photovoltaïques*, Université de Nancy.

Za docenta na Filozofskom fakultetu izabran je 1927. godine, a 1934. za vanrednog profesora. Tokom 1929. godine proveo je nekoliko meseci na usavršavanju u Fizičkom zavodu u Poatjeu, Francuska, zatim je dobio Rokfelerovu stipendiju i proveo godinu dana u Berlinu u Fizičkom institutu kod profesora Pringshajma. Na samom početku Drugog svetskog rata mobilisan je i ubrzo zarobljen. U logoru u Nirnbergu proveo je do marta 1942. godine. Po završetku rata imenovan je za sekretara Komisije za obnovu Univerziteta i za prodekana Filozofskog fakulteta. Za redovnog profesora Fizike na Prirodno-matematičkom fakultetu u Beogradu izabran je 1946. i na toj dužnosti je ostao do 1954, kada je po svojoj želji prešao na Farmaceutski fakultet u Beogradu. Ovde je formirao Institut za fiziku (današnji Institut za fiziku i matematiku), gde osim nastavnog počinje da razvija i naučni rad na polju luminiscencije, zajedno sa mlađim saradnicima. Naučna aktivnost profesora Šljivića posle rata uglavnom je bila orijentisana ka luminiscenciji. On je vodio Laboratoriju za luminiscenciju pri Srpskoj akademiji nauka.

Njegovi najvažniji eksperimentalni radovi su nesumnjivo oni koji se odnose na fluorescenciju kompleksa soli metala sa organskim jedinjenjima. Tim postupkom je otkrivena je čitava nova klasa fluorescentnih i fosforescentnih jedinjenja i ove svoje preparate demonstrirao je u mnogim gradovima Evrope (Parizu, Renu, Štutgartu,

Minhenu, Zagrebu). U svoj naučni rad na ovim problemima uveo je niz mlađih saradnika (Ž. Topolac, I. Burić, K. Nikolić, Đ. Barasić, J. Jovičić, J. Janjić, K. Velašević, B. Drašković), koji su svi doktorirali i bili nastavnici na fakultetima Univerziteta u Beogradu.

Pored svog naučnog rada, profesor Šljivić je bio veoma aktivan i u društvenom radu. Između ostalog, bio je i predsednik Udruženja univerzitetskih nastavnika, predsednik Saveza društava matematičara, fizičara i astronoma, sekretar Nacionalnog komiteta za fiziku i potpredsednik Društva »Nikola Tesla«. Rukovodio je i radom Farmaceutskog fakulteta od 1960. do 1962. godine kao dekan Fakulteta. Bio je upravnik Instituta za fiziku i matematiku do 1962. godine, a penzionisan je 1965.

Profesor Sreten Šljivić preminuo je 1974. godine u Beogradu.

Odabrani radovi

Šljivić, S.: Dokazivanje malih količina olova pomoću fluorescencije. *Glasnik hemijskog društva* 1951; 16(3):147–150.

Šljivić, S., Monod–Herzen, G.: Sur la fluorescence de l'iodure de cadmium. *Comptes rendus de l'Académie des Sciences* 1954; 238: 2071.

Šljivić, S., Burić, I., Nikolić, K.: Das Chinolin als Fluoreszenzindicator. *Zeitschrift für analytische Chemie* 1955; 145: 1.

Nikolić, K., Payen de la Garanderie, H., Šljivić, S.: Sur la fluorescence de quelques complexes halagénés du manganèse et de la pyridine. *Comptes rendus* 1963; 253: 4143.

Nikolić, K., Velašević, K., Šljivić, S.: Sur la fluorescence de quelques complexes du chlorure du manganèse et des alcaloides. *Comptes rendus* 1963; 257: 3855.